

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΑΠΟ ΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ ΤΩΝ ΑΘΗΝΩΝ

6

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

“Από τή στιγμή εκείνη, άχ στιγμή φοβερή, που είχα στα τρισκότεινο εκείνο χάρος, έπαισε ή μνήμη μου να με ύπηρετή γιατ έπεσα άμέσως σε μιá βαθειά λειποθυμία από την όποιαν πρό όλίγου χάρος σ' έσε Παύλε συνήθα

— Χάρης σ' έμε, τί λέγεις Λόλα δέν έκαμα τίποτα περισσότερο από εκείνο που μου ύπηρετούσε το καθήκόν μου, δέν έκαμα τίποτα περισσότερο από εκείνο που θά έκαμνε όποιοςδήποτε και άν ήσο στη θέσι μου.

— “Οχι! “Οχι! Παύλε δέν λές άλήθεια τα άγνά και εύγενή αισθήματα δέν βρίσκονται σ' τον καθένα, τέλος πάντων ά; άφίσουμε αυτά. Αύτη λοιπόν είναι ή θλιβερή μου ιστορία την συνέχεια της όπρίας την γνωρίζεις άσυγκρίτως καλύτερα από μένα. “Ακουσες τώρα Παύλε δι' όλίγων την ιστορίαν μου και έμαθες τα αίτια τα όποια με ώθησαν εις τό να θάψω τό δόλιο μου κουφάρι στα τρισκότεινα της θάλασσας βιάθη και τώρα άφου όλα τα ξέρεις θέλω να μου ειπής εις τί μπορεί να μου χρησιμεύτη τέτοια ζωή την όποιαν με άληθινό του έαυτου σου κίνδυνο έσπευσες να μου χαρίση; Είς τί δύναται να μ' ώρελήση εάν παρατίνω έστο και λίγα χρόνια τη βασανισμένη μου ζωής; μόνη, κατάμονη και άπροσταίτευτη και μάλιστα με τά; άρχάς τή όποια έγω έχω θά μπορούσα ποτέ να άσθανθώ την γλύκα ενός βίου καθώς έγω τον έννοώ μέσα μου, μιá; ζωής; ειρηνικής πλην έντίμου; “Οχι τό καταλαβαίνω, όχι, χίλιες φορές όχι πάρε λοιπόν Παύλε με τά ίδια σου τα χέρια τη ζωή αυτή την όποιαν πρό όλίγων ώρων μου χάρισες. Τίς οίδε τώρα, άν δέν εύρίσκεσο μπροστά μου σε τί κόσμου; άλλους πούς καλύτερους από έδω και άπ' τούς όποιους είναι έντελώς άγνωστη ή κακία και τή φειδος, ή άπάτη και ό φθόνος, ή διαφθορά και ή άκολασία.

Και ένψ λέγε ταύτα ή Λόλα εκάρφωσε τά μάτια της, τά καταγάλανα εκείνα μάτια που νύχιες πώς αίθριος καθρεφτιζότανε ό ουρανός, στα μάθρα του Παύλου προσπαθώντας να καταλάβη της σκέψεις που έκρυβε εκείνος στα άδυστα της καρδιάς του.

— Τί; πώς; μόνη, κατάμονη και άπροσταίτευτη σ' Λόλα; όχι! όχι! ποτέ δέν θα μείνεις χωρίς προστατή, χωρίς ύποστηρικτή άφου ή τύχη τό ήθέλησε να βγω έγω μπροστά στο διάβα σου κατά τη φοβερή άκριβώς εκείνη στιγμή που πήγαινες να εκτελέσης τό άπαίσιο σχέδιό σου, που φρικιά ήταν τό συλλογίζομαι, από τό όποιον και σε έσωσα, δέν έχεις πλέον τίποτα να φοβηθής, δέν έχεις χέρον για τίποτα να φροντίσης; δέν σου άνήκει ή ζωή όχι! άνήκει μόνον ΣΕ ΜΕ!!!

— Παύλε!!!

— Ναί! Ναί! άνήκει σ' έμε όστις την έσωσα και όχι εις σε γιατί δέν την έσεβάσθης ποσώς και από μιá νεανική τρέλλα ώθουμένη, εις μιá παροδική μαυρίλα, μιá στιγμήα έξαφι ύπεικουσα άπειράθης να την θρυμματίσης; άκουσε τό Λόλα άλλη μιá φορά ότι ή ζωή σου άνήκει πλέον σ' τον ΠΑΥΛΟ και σ' αυτόν.

— Εύχαριστώ! Εύχαριστώ Παύλε.

— Ναί! ναί! Λόλα θά εύρης σε μένα ά-

δελφική ύποστήριξη· οι βραχιόνες μου είναι έτοιμοι να σε ύπερασπίσουν με κίνδυνο και της ζωής μου αυτής; κατά παντός όστις έστο και επ' έλάχιστον ήθελεν άποπειραθή να σε βλάβη. Έγω θά είμαι από σήμερα ό πατέρας σου, ό άδελφός σου, ό συγγενής, ό προστατής και τέλος; εκείνος όστις θά φροντίξη για σένα; μη ήλιγγιά; ποσός; πρό του βίβρου τό όποιον άνοιχθηκε για στιγμή μπροστά σου, μη σε ταράσει καθολοκληρίαν ό άγων της αυτοσυντηρήσεως μη σε φοβίζουν παντελώς ή όμιες ή όποιες σε παραφυλάτουν έτοιμες σε κάθε στιγμή να σου έπιτεθούν; όχι, όχι μη σε τρομάζει τίποτα από όλα αυτά; αισθάνομαι ναί, αισθάνομαι ότι καθ' όκων αυτών θά έξέλθω νικητής; τό ξέρω ότι αναλαμβίνω ύψιστας; εύθύνας, ύψιστας; ύποχρεώσεις άπέναντι θεού και ανθρώπων, αλλά με ένθαυρύνει τό εύγενές και άγιον του σκοπού μου. Δέξου Λόλα την άδελφική μου αυτή προστασία και πίστευσε ειλικρινώς; ότι θά φανώ σε σένα χίλιες φορές; άνώτερος από άδελφός.

— Εύχαριστώ Παύλε, εύχαριστώ και πάλι για ειλικρινή σου αισθήματα, αλλά σκέπτομαι αυτή τη στιγμή άν μπορεί ποτέ να μου προσέξηση καμιά εύχαριστησι ή ζωή που μου χάρισες άφου πεύ έμαθα τη καθαρή άλήθεια της; ύπάρξεως μου στον άσματο αυτό κήμιο.

— “Ωτιε άρνεύσαι; Δέν δέχσαι λοιπόν την άδωα μου αυτή ύποστήριξη;

— “Η άλήθεια είναι ότι δέν μου επιτρέπεται να την άρνηθώ με άναγκάξει όμοι; ή άπαγοήτευσις με την όποιαν με έπότησαν τά άλλεπάλληλα έπεισόδια άτινα σης λίγες αυτές ώρες ξεκίληθηκαν.

— “Επιτρέπέ μου Λόλα να σ' άφίσω να σκεφθής; καλύτερα, έγω θά άπουσιάσω λίγη ώρα, θά πάρω ένα άμάξι να πεταχτώ στο σπίτι μου γιατί άσφαλώς θά άνησυχούν με την άδικαιολόγητη αυτή άπουσία μου έν τώ μεταξύ σκέφου και άποφάσισε αυτενοίρ λοιπόν άγαπητή μου.

— Au revoir Παύλε μ...

Μόλις τά βήματα του Παύλου έπαισαν να άκούωνται άνασηκάθηκε λίγο στο κρεβάτι της και σηρίξασα τό μικρούτσικο κεφαλάκι της στο κρινόλευκο χέρι της βυθίστηκε σε μύριες σκέψεις.

Δύο τινά βασανίζουν τώρα τό μυαλό της να δεχθής ή την ύποστήριξη του Παύλου ή να εκτελέσει την άρχική άπόφασίν της. Τόσον τό πρώτον όσο τό δεύτερον ήσαν ύψιστης δι' αυτήν σημασίας.

Καλά, έλεγε, άς παραδεχθώμεν προς στιγμήν ότι δέχομαι την πρόταση του Παύλου με πέρνει υπό την προστασίαν; με άγαπώ ως άδελφήν του και φροντίξει για να μη μου λείψη τίποτα όπως θά έκαμνε άπαράλλαχτα σάν να ήμουν άληθινή τοιαύτη; μέχρι ποτέ όμως θά κρατήση τό άδελφικό αυτό αισθημα; δέν μπορεί άραγε να με βαρεθής; γιατί όχι καλύτερα μπορεί να τό κάμη και να μου πη έτε για τόυτό τό λόγο, είτε για τον άλλον δέν μπορώ περισσότερο να έξακολουθήσω προσφέρων την προστασίαν αυτή που σου ύποσέθηκα, είχα όλη τη καλωσύνη να κάμω για σένα ό,τι μπορούσα αλλά... αλλά άπλούστατα έκαμα σάν άνθρωπος κακούς ύπολογισμούς; και άδυνατώ τώρα να εκτελέσω την ύπόσχεσί μου; ή άν θέλη δέν

παρουσιάζεται καθόλου μπροστά και μιá όραία προώτα μ' άρνει εκτεθειμένη σ' τούς τέσσες; άνέμους και άναχωρεί χωρίς ούτε καν να μου τό γνωστοποιήση; ή μπορεί να συμβή και τό άλλο τό όποιον είναι άκόμη χειρότερο; μπορεί καλύτερα μετά παράλυσι όλίγου χρονικού διαστήματος; να έξαιμισθής ή ειλικρινία του και να μου ειπής ότι με θέλει για έρωμένη, και θέλει για μετρέσα με θέλει να περνώ μαζί μου και λίγες ώραις εύχάριστες, μπορεί να βαρεθής τη μονοτονία αυτή της; ά δ ε λ φ ι κ ή σ . ά γ ά π η σ !! και τότε παρακαλώ τί θά γείνω; πρέπει τότε να εκτελέσω τό σχέδιον αυτό; πρέπει να ξαναδοκιμίσω τό ποιήρι αυτό της; πικρία; και του πόνου; πρέπει να ύπεστώ άλλη μιá φορά τό μαγύριο αυτό που τραβίω τώρα; όχι! όχι! Τώρα, τώρα πρέπει να γείνη ό,τι πρέπει; τό σίδερο όταν είναι ζεστό γυρίζει εύκολα όταν ζυμω; κρυώση πάει παύα δέν πέρνει καμμία γιατρία Γιατί, άφου μιá φορά θά γείνη που θά γείνη, γιατί να μη τό κάμω τώρα; Μά θά μου πήςτε που τό ξέρεις ότι θά γείνη και μιλά; με τέτοια πεποίθησι; σ' έδίδαξε σ' αυτό ή πείρι; όχι, όχι, δέν συμβαίνει αυτό; με έδιδαν εκείνα τα δεινοπαθήματα πολλών κοριτσών που διάβασα στα διάφορα βιβλία μ' έδίδαξαν ή βιωτικές τρικυμίες που άκούω, ότι ύπέστησαν πολλά κορίτσα της ίδικής μου κατηγορίας; που όταν της ένύμουμαι μου σπαράζουν την καρδιά.

— Και άφου σταμάτησε της άπαίσιες αυτές σκέψεις για λίγα λεπτά της; ώρας ξανάρχισε. Έμπρός, έμπρός Λόλα βιάθησε μετά θάρρους; προς τον θάνατον! μέσος όρος δέν χωρεί μη δειλιά; παρ αυτου; όχι μη δειλιά; μιá που άργά ή γλήγορα θά γείνη αυτό, ά; γείνη καλύτερα τώρα! Θάρρος Λόλα, θάρρος!

.....

— “Οχι!... “Οχι!... δέν θά τό κάμω.

— Και ό λόγος;

— Γιατί! άχ γιατί να πικράνω μιá καρδιά άκόμη! Ναί είν' ή άλήθεια πώς δέν μου έφταιξε όχι δέν μου έφταιξε σε τίποτα, μάλλον σωτήρ μου φάνηκε γιατί μου έσωσε τη ζωή μου άδιάφορον άν ή ζωή αυτή που μου χάρισε δέν είναι, δέν είναι ποθητή σε μένα άλλως; τε όλα τά δάκτυλα δέν είναι ίσα, τό ένα πάντα διαφέρει από τό άλλο έ! πάψε τώρα σύ που μεσ' τά στήθια μου θρονασμένη μ' έλέγχεις;

— Λόλα πρόβρεξε πάν ότι λάμπει δέν είναι χουσός.

— Ναί ό Παύλος είναι τόσο καλός, τόσο εύγενής, τόσο λιπότης που δέ θά θελήση να μου κάμη ποτέ κακό. Ναί! ναί! Παύλε θάρτω μαζί σου, θάρτω θάρτω γιατί έχω πεποίθησι στα εύγενικά σου αισθήματα; τη στιγμή αυτή εισέρχεται ό Παύλος.

“Αλήθεια Λόλα μου, δέχσαι να μ' ακολουθήσης; “Αχ! “Αχ! τί εύτυχία τί εύτυχία!

(Ακολουθεί)